

ניצחון ישראלי במישחק השוקולד ★ מישחק

משעמם בהצגת המח"ט ★ גילוי רוצחים בהצגת תאומי

מח"ט בערימה של שחת

השחקנים האמיתיים עמדו בכניסה לאולם צוותא בתל-אביב וקיבלו את האורחים, שבאו לחזות בהצגה שיעור מולדת.

השחקן הראשי היה המח"ט שהתגדר לפלישה לביירות, ועורר סערה ציבורית — אלי גבע. השחקן השני, היה הדובר הראשי של המח"ט

בתקופת הסערה, הוא אביו של אלי יוסף גבע. שחקני-המישנה היו מבקריו תיאטרון ואורחים, שהוזמנו לחזות

בחזיון אלי גבע. ביניהם היו ח"כי המערך יוסף שריד ועדנה סולודר, ואנשי-מילואים המשמשים בתפקידים בכירים במילואים.

השחקנים הראשיים ושחקני-המישנה לחצו ידיים וחיכו לעבר המצלמות, נכנסו לאולם, ישבו במתח כרי לראות מה בישל עבורם המחזאי והבמאי דני הורביץ בעזרת חבורת ליצני בימת הקיבוץ.

כתחילה הורגש המתח כאולם, אבל אחרי כמה דקות התחילו התזוויות. המחזה לא הצליח לרתק את הקהל.

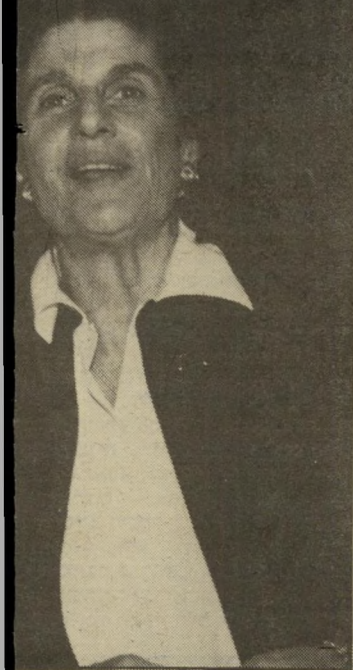
הדמויות ששיחקו על הבימה לא היו כשר ורם, אלא פלקטים חדי-מימדים, והשחקנים חזרו פעם אחרי פעם על מישפטים לעוסים ובנאליים. המישחק משעמם. במחזה אין תשובה מרוע אלי גבע הגיב כפי שהגיב, מעבר לתשובות קצרות שנאמרו מפיו אחרי שפשט את המדים.

דני הורביץ, הבימאי, שמע על התפטרות המח"ט כשהיה בטויל באירופה. כשחזר לישראל הוא ניסה את מזלו, התקשר לגבע, שהסכים להיפגש איתו. היו להם הרבה שיחות. גבע סיפר לו על עברו, על השתלשלות האירועים עד שהחליט להתפטר. גבע גם נכה בחזרות, שנערכו ברמת הכובש. לכן חבל כל-כך שבמחזה אין כמעט אינפורמציה חדשה, חבל שההצגה היא חסרת צבע ואפרורית, והיא מוכירה בהצגת תלמידי בית-ספר יסודי.

גבע, ניסה להתרחק מהבזקי המצלמות. אמרתי לבני, העולם שלי ושלך זהה, אבל איני מקבל את הדרך. אמר האב. היה עליך להמשיך ולשכנע. את מי?

גבעתיים דוברו הראשי ואביו של המח"ט, יוסף גבע, דאג לחייך בכל פעם שהמצלמה כוונה לעברו. לעומתו, הבן (משמאל) אלי

"לא היה מתח!" ציטת יצחק רבין כי אין מתח במישחק, וכי רובו אבל בסיום המישחק נראה רבין מרו

אך על פי כן הבימאית נולה צ'לטון, הסתובבה לפני ההצגה בכניסה לאולם. מעטים זיהו אותה. נולה ידועה כמי שאינה מחבבת צלמים. למטה — המיורחן שימעון שמיר.

צחק בצד השחקנית הוותיקה אורנה מורת צוחקת עוד לפני שהספיקה לראות את ההצגה. אחרי ההצגה לא נראתה מורת צוחקת, אך קשה לדעת מה היתה תגובתה על ההצגה.

הזיות, חלומות ועתידות

א תה זה, שישב קודם בשולחן 13, ועבר לשולחן 14 ופנח ממולביש, תן לי בבקשה איזה חפץ. הבחור נותן את שעון ידו, השחקן עורך תאומי מלטף את השעון ושואל: "יש לך קשר כלשהו לרחוב שיינקין?" "כן", עונה הכחור, "ההורים שלי גרים ברחוב שיינקין בתל-אביב, זוהי רק רוגמה לניחושם של השחקן עורך תאומי המופיע בהצגת יחיד. באותו ערב הופיע בפעם ה-750 בהצגה שבה הוא מספר על חלומות ילדות שלו, בהם היה מופיע אביו, על הזיות ועל מיקרים שבהם גילה חפצים שאברו לחבריו.

בתום ההצגה, מדגים תאומי את כוחו. אחד מן הצופים צריך לשחק את הרוצח, לקחת סכין, לדרור צופה אחד ולהחביא את הסכין. באותו זמן יוצא עורך תאומי את האולם עם שני צופים נוספים ששומרים עליו. תרגיל זה הוא שיגרת אצל תאומי. אחד מן הצופים, חייל מילואים, סיפר שעודר עשה את התרגיל בהופעתו כאחד מהבסיסים הצבאיים בחדר האוכל. הוא עלה על השולחנות, סיפר החייל, "צעק והשתולל, ובסוף גילה את הנרצח ואת הרוצח. זה לקח לו 30 דקות."

השכוע באו לחגוג עם תאומי מוזמנים, חברים לעבודה בתיאטרון וחברים אישיים, וכולם התכנסו כחמאם ביפו. עורך התקשה לבצע את התרגיל הזה לפני החברים. הוא התנצל לפנייהם, והזהירם שלא יכירו אותו מפני שהוא יזיע ויתנהג